

Arrest

nr. 299 351 van 22 december 2023
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 SCHAARBEEK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 26 juni 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 24 mei 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 oktober 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat N. BOHLALA loco advocaat E. MASSIN en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 21 november 2021 als niet-begeleide minderjarige België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 22 november 2021 om internationale bescherming. Op 24 mei 2023 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 mei 2023 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en u bent van origine Pashtoun. U bent moslim en bent afkomstig van het dorp Ningalam gelegen in het district Dara-e-Pech van de provincie Kunar. U bent geboren op (...) 1998.

In Afghanistan ging u niet naar school. U werkte in de winkel van uw vader en op de velden. Uw vader werkte bij de Afghaanse lokale politie voor 2,5 à 3 jaar tot hij Afghanistan verliet. 10 of 15 dagen voor het vertrek van uw vader kreeg u thuis een dreigbrief toe. Uw vader vertrok een paar dagen nadat Kunar, uw provincie, viel omwille van deze machtsovername door de taliban. Na het vertrek van uw vader verbleef u nog twee nachten bij uw maternale oom. Toen u bij uw maternale oom verbleef kwamen de taliban nog tweemaal naar u thuis en vroegen ze naar u en uw vader. Uw moeder vertelde dat jullie niet thuis waren en vertelde uw maternale oom over de huisbezoeken waarop uw maternale oom u uit Afghanistan stuurde.

U reisde via Pakistan, Iran, Turkije, Bulgarije, Servië, Hongarije, Oostenrijk, Zwitserland en Frankrijk tot u op 21 november 2021 in België toekwam. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) registreerde uw verzoek tot internationale bescherming op 22 november 2021. Na uw vertrek kwamen de taliban nog drie keer langs bij u thuis om naar u en uw vader te vragen.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een kopie van documenten van het werk van uw vader, een kopie van een dreigbrief, een kopie van een bankkaart van uw vader, een kopie van de taskara van uw vader en een kopie van uw arbeidsovereenkomst van uw werk in België.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan uit vrees gedood te worden door de taliban.

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u doorheen uw asielprocedure verklaringen hebt afgelegd die uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker ernstig aantasten. Zo ondernam u tweemaal een poging tot leeftijdsfraude. Tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 22 november 2021 verklaarde u 16 jaar oud te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de DVZ op 13 december 2021 bleek dat u toen minstens een leeftijd heeft van minimum 23 jaar oud met een vermoeden dat uw werkelijke leeftijd nog hoger ligt. Dit is een verschil van minstens 7 jaar tussen uw beweerde leeftijd en uw werkelijke leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u verder vast aan uw beweerde leeftijd (CGVS, p. 4). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u niet kon beschouwd worden als minderjarige bij uw aanmelding, geeft u aan dat u hier niets op te zeggen heeft en dat u de wet respecteert (CGVS, p. 4). Dit vormt uiteraard geen afdoende verschoning voor het feit dat u overduidelijk tweemaal heeft gelogen over uw werkelijke leeftijd. Het is duidelijk dat u geprobeerd heeft de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd.

Naast het feit dat u zich bij aanvang van uw procedure onterecht voordeed als minderjarige, verklaarde u toen ook geboren te zijn in Pakistan. Geconfronteerd hiermee geeft u enerzijds aan dat ze toen een fout maakten en anderzijds dat u het moeilijk had omdat u enkele nachten op straat heeft moeten doorbrengen (CGVS, p. 5). Er kan evenwel niet ingezien worden om welke reden een ambtenaar van de DVZ zou noteren dat u in Pakistan bent geboren wanneer u dit niet zou hebben aangegeven. Wat betreft uw verklaring dat u het toen moeilijk had, moet opgemerkt worden dat deze uitleg niet kan overtuigen als verschoning voor het opgeven van een andere geboorteplaats. Het is immers niet omdat u zich tijdelijk in precaire omstandigheden bevond dat u om die reden niet meer in staat zou geweest zijn om uw

elementaire persoonsgegevens zoals uw geboorteplaats correct weer te geven. U toont op geen enkele wijze aan dat uw cognitieve vermogens op dat moment dermate aangetast zouden geweest zijn dat u dergelijke incorrecte verklaringen zou afleggen. Het blijft hier dus bij een loutere blote bewering, hetgeen niet kan volstaan als verschoningsgrond.

Uw leeftijd en geboorteplaats zijn essentiële elementen van uw identiteit en uw frauduleuze verklaringen hierover doen daarom ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid als verzoeker van internationale bescherming.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat u bedrieglijke verklaringen aflegt over de redenen van uw vertrek. U verklaart meermaals dat uw problemen zijn begonnen door de val van de overheid en dat dat de reden vormde voor het vertrek van uw vader uit Afghanistan (CGVS, p. 14, 17 en 22). Met de val van de overheid bedoelt u de val van de provincie Kunar (CGVS, p. 7). Kunar viel een vier à vijf dagen voor de taliban Kaboel innamen. Na het vertrek van uw vader verbleef u nog een paar nachten bij uw maternale oom waarna ook u vertrok uit Afghanistan. Deze verklaringen zijn echter manifest bedrieglijk aangezien uw vingerafdrukken al op 8 juli 2021 in Bulgarije werden afgenomen. Hieruit blijkt dat u al meer dan een maand voor de machtsovername was vertrokken uit Afghanistan. Hiermee geconfronteerd haalt u aan niet te weten waarom uw vingerafdrukken al meer dan een maand voor uw beweerde vertrekdatum in Bulgarije zijn afgenomen (CGVS, p. 22). Deze uitleg biedt allerminst een verschuiving. U beweert bovendien dat u in Iran was toen u vernam dat Kaboel was gevallen (CGVS, p. 10). Ook dit is onmogelijk aangezien u begin juli al in Bulgarije was. Er moet dus worden vastgesteld dat u geen waarachtige verklaringen aflegt over de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst. Deze vaststelling ondermijnt al meteen ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor vervolging.

De geloofwaardigheid van uw asielrelaas wordt verder ondermijnd door uw tegenstrijdige verklaringen over de actor van vervolging en over de vervolgingsfeiten die plaatsvonden voor uw vertrek:

Ten eerste heeft u het bij de DVZ over Daesh als actor van vervolging, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud het enkel heeft over de taliban. Als uitleg hiervoor zegt u dat u ze een fout hebben gemaakt bij de DVZ en dat u taliban zei en niet Daesh. Deze uitleg is echter niet aannemelijk aangezien er verschillende keren vermeld staat in uw verklaring dat het Daesh was waardoor een vergissing van de DVZ uitgesloten lijkt.

Ten tweede vermeldt u tijdens uw eerste interview bij de DVZ twee huisbezoeken van Daesh die hadden plaatsgevonden voor uw vertrek (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS rept u met geen woord over huisbezoeken, niet van Daesh noch van de taliban. Tot zes keer toe had u nochtans de kans gekregen hierover te vertellen toen u werd gevraagd naar uw problemen, de aanleiding van uw vertrek, de concrete gebeurtenissen waardoor u besloot te vertrekken en de gebeurtenissen nadat uw vader vertrok (CGVS, p. 13, 14 en 18). Wanneer u met deze ernstige omissie werd geconfronteerd haalt u aan dat het u tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd of ze naar uw huis kwamen (CGVS, p. 18). Deze uitleg is niet redelijk aangezien u veel kansen heeft gehad hierover te vertellen waardoor het niet aannemelijk is dat u het niet zou vermelden indien de huisbezoeken daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Ten derde legt u tijdens het persoonlijk onderhoud een dreigbrief neer ter staving van uw asielrelaas. Hierover verklaarde u dat erin staat dat uw vader zich moet overgeven, zich bij de taliban moet voegen en dat deze brief 10-15 dagen voor het vertrek van uw vader was afgeleverd bij u thuis (CGVS, p. 11). Terwijl u bij de DVZ niets vermeldt over een dreigbrief die was afgeleverd (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Wanneer u met deze omissie werd geconfronteerd haalt u aan dat ze bij de DVZ enkel vroegen naar documenten en niet naar een dreigbrief (CGVS, p. 11). Het loutere gegeven dat men u niet expliciet vroeg naar een dreigbrief ontslaat u echter geenszins van de verplichting om zelf de essentiële elementen van uw vluchrelaas aan te brengen bij de DVZ. Aangezien de dreigbrief raakt aan de kern van uw relaas doet het gegeven dat u met geen woord repte over een dreigbrief bij de DVZ wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.

Bovenstaande bedrieglijke en tegenstrijdige verklaringen ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielmotieven op ernstige wijze.

Daarenboven wekken uw verklaringen over het werk van uw vader sterke twijfels op over de geloofwaardigheid van het profiel van uw vader als politieagent.

Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de duur van zijn tewerkstelling bij de politie. Op het persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw vader twee en half tot drie jaar bij de politie heeft gewerkt (CGVS, p. 15), terwijl u bij de DVZ verklaarde dat het ging over een tewerkstelling van vier à vijf jaar (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze discrepantie haalt u aan dat u het niet wist toen u in België toekwam hoe lang uw vader had gewerkt voor de politie en dat u toen in de war was en op straat leefde (CGVS, p. 16). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor uw moeilijke situatie, kan deze uitleg niet volstaan. U toont op geen enkele wijze aan dat uw cognitieve vermogens toen dermate aangetast zouden geweest zijn dat u niet meer in staat zou geweest zijn om correcte verklaringen af te leggen. Hierbij moet nogmaals benadrukt worden dat het werk van uw vader aan de kern van uw asielrelaas raakt. Uw opeenvolgende verklaringen over de duur van de tewerkstelling van uw vader bij de Afghaanse lokale politie liggen te ver uiteen om nog als enigszins coherent te kunnen worden beschouwd.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u niets kan vertellen over de ervaringen van uw vader bij de politie. Gevraagd naar een verhaal dat hij vertelde over zijn werk toen hij thuis was, geeft u aan dat u enkel weet dat uw vader bij de lokale politie was en dat dat het enige is (CGVS, p. 15). Verder doorgevraagd naar een verhaal over zijn werk verklaart u dat uw vader u geen enkel verhaal vertelde over zijn job (CGVS, p. 15). Het is weinig geloofwaardig dat uw vader in al die tijd geen enkele anekdote zou hebben verteld.

Daarenboven is uw kennis over de voorgelegde documenten van het werk van uw vader gebrekkig. U legt enkele documenten neer over het werk van uw vader, maar gevraagd over welke documenten het gaat overtuigen uw verklaringen allerm minst en kan u geen enkel document met zekerheid juist benoemen. Een keer geeft u aan niet te weten wat erin staat en kan u enkel zeggen dat het over zijn werk gaat (CGVS, p. 10). Bij een ander document verklaart u dat het misschien een bankkaart is maar dat u niet kan lezen dus het niet weet (CGVS, p. 11) en bij het laatste document stelt u het ook niet te weten (CGVS, p. 12). Het is erg opmerkelijk dat uw kennis over de documenten zo gebrekkig is. Bovendien moet over het geheel van Afghaanse documenten worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Des te meer in het geval van kopieën, zoals hier het geval is.

Vervolgens moet worden vastgesteld dat zelfs al zou geloof gehecht worden aan het profiel van uw vader, quod non, dat het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest bij de lokale nationale politie onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. U dient in dat geval een concrete vrees aan te tonen, maar u blijft echter in gebreke. Gelet op uw bedrieglijke asielmotieven slaagt u er niet in concrete en geloofwaardige indicaties aan te reiken dat uw vader en uw familie problemen kennen met de taliban.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld

geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootschalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard

zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontczegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in

Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op [https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif](https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif.pdf) en de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) en EUAA Key socio-economic indicators in

Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het louter gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet ombuigen. De kopieën van de documenten van het werk van uw vader werden hierboven al naar vorm en inhoud besproken. Over de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat zo'n document enkel als bewijs kan worden aanvaard voor zover het wordt gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier,

zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De taskara van uw vader zegt hooguit iets van uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. Verder liet u tijdens het persoonlijk onderhoud een arbeidsovereenkomst zien van uw werk in België. Dit document houdt geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en wijzigt evenmin iets aan een bovenstaande vaststellingen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder is verzoeker van oordeel dat de adjunct-commissaris *in casu* een kennelijke beoordelingsfout maakt.

2.2. Stukken

2.2.1. In de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift wordt gerefereerd aan (recente) algemene landeninformatie over de situatie in Afghanistan (stukken 1-74).

2.2.2. Op 9 oktober 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022, aan de “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “Afghanistan. Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022, aan de “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022, aan het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022, aan het “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020, aan het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022 en aan het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023. Op 11 oktober 2023 legt verwerende partij deze aanvullende nota nogmaals neer.

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota met een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet en van artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze artikelen geschonden acht. De Raad ziet overigens niet in op welke wijze de artikelen 48 en 48/2 van de Vreemdelingenwet *in casu* geschonden zouden zijn, nu zij slechts in algemene zin bepalen dat een vreemdeling als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming erkend kan worden indien hij voldoet aan de daartoe gestelde voorwaarden in het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, respectievelijk artikel 48/4 van dezelfde wet.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een *“afdoende”* wijze. Het begrip *“afdoende”* impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij doorheen zijn verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien, omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden en omdat (E) de door hem neergelegde documenten deze vaststellingen niet kunnen ombuigen. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting

van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Uit het voorgaande blijkt dat de adjunct-commissaris de bestreden beslissing formeel gemotiveerd heeft en dus geen toepassing heeft gemaakt van artikel 4 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, dat bepaalt dat in bepaalde welomschreven gevallen geen formele motivering vereist is. Deze bepaling, die in voorliggende zaak dus niet van toepassing is, kan dan ook niet geschonden zijn.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse lokale politie. Zijn vader zou een paar dagen nadat Kunar viel omwille van de machtsovername door de taliban zijn vertrokken uit Afghanistan. Tien of vijftien dagen daarvoor zou er bij verzoeker thuis een dreigbrief zijn toegekomen. Na het vertrek van zijn vader zou verzoeker nog twee nachten bij zijn maternale oom hebben verbleven. Toen hij daar verbleef, zouden de taliban tweemaal naar zijn thuis zijn gekomen om naar hem en zijn vader te vragen. Zijn moeder zou de taliban verteld hebben dat hij en zijn vader niet thuis waren en zijn maternale oom hebben ingelicht over de huisbezoeken. Hierop zou zijn maternale oom verzoeker uit Afghanistan hebben gestuurd. Na zijn vertrek zouden de taliban nog drie keer langs verzoekers huis zijn gekomen om naar verzoeker en zijn vader te vragen.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze erop wijst dat verzoeker tweemaal heeft gelogen over zijn werkelijke leeftijd en meent dat het duidelijk is dat verzoeker geprobeerd heeft de asielinstanties te misleiden over zijn leeftijd. De bestreden beslissing bevat wat dit betreft de volgende pertinente motivering:

“Tijdens uw aanmelding bij de DVZ op 22 november 2021 verklaarde u 16 jaar oud te zijn. Uit het leeftijdsonderzoek uitgevoerd door de DVZ op 13 december 2021 bleek dat u toen minstens een leeftijd heeft van minimum 23 jaar oud met een vermoeden dat uw werkelijke leeftijd nog hoger ligt. Dit is een verschil van minstens 7 jaar tussen uw beweerde leeftijd en uw werkelijke leeftijd. Tijdens het persoonlijk onderhoud hield u verder vast aan uw beweerde leeftijd (CGVS, p. 4). Wanneer u wordt geconfronteerd met het feit dat u niet kon beschouwd worden als minderjarige bij uw aanmelding, geeft u aan dat u hier niets op te zeggen heeft en dat u de wet respecteert (CGVS, p. 4). Dit vormt uiteraard geen afdoende verschoning voor het feit dat u overduidelijk tweemaal heeft gelogen over uw werkelijke leeftijd. Het is duidelijk dat u geprobeerd heeft de asielinstanties te misleiden over uw leeftijd.”

Verzoeker wijst op discussies over de medische onderzoeken die op hem werden uitgevoerd en stelt dat door talrijke wetenschappelijke rapporten is bewezen dat trauma ook de groei van een individu kan beïnvloeden. Er dient evenwel op te worden gewezen dat verzoeker de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling thans niet kan betwisten bij de Raad aangezien dit niet de wettelijk voorziene beroepsmogelijkheid is. Verzoeker kon overeenkomstig artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State tegen deze beslissing een beroep tot nietigverklaring instellen bij de Raad van State. Tevens werd hij van deze mogelijkheid in kennis gesteld in de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 8, map ‘DVZ’, ‘Beslissing van de Dienst Voogdij’). Verzoeker heeft echter nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Voorts volhardt verzoeker in zijn verklaringen over zijn leeftijd, met name dat hij zestien jaar oud was toen hij in België aankwam, *“volgens de informatie van zijn familie”*, en dat hij het aanvankelijk niet wist. De Raad wijst erop dat het weinig aannemelijk is dat verzoekers familie zich dermate zou vergissen over verzoekers leeftijd en de werkelijke leeftijd niet zou kennen. Bovendien merkt de Raad nog op dat verzoeker in Bulgarije nog een andere geboortedatum opgaf dan de geboortedatum die hij in België opgaf (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘communicatie met *Dublin Unit Bulgaria*’). Gelet hierop en op het significante verschil tussen de door hem opgegeven leeftijd en de leeftijd zoals deze blijkt uit de medische

test, kan verzoeker dan ook niet overtuigen waar hij stelt dat hij niet probeerde te liegen en dat zijn leeftijd niet had mogen worden beschouwd als een element dat zijn geloofwaardigheid zou hebben aangetast.

Waar verzoeker nog aanvoert dat de beslissing betreffende zijn leeftijdsbepaling niet is opgenomen in het administratief dossier dat aan hem is meegedeeld, “*zodat hij de inhoud ervan niet kan verifiëren*”, stelt de Raad vast dat de beslissing van de Dienst Voogdij inzake zijn leeftijdsbepaling wel degelijk in het administratief dossier is opgenomen (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘Beslissing van de Dienst Voogdij’). Dat de beslissing betreffende zijn leeftijdsbepaling niet zou zijn opgenomen in het administratief dossier dat aan hem is meegedeeld, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont evenmin aan dat hij gepoogd heeft om de beslissing betreffende zijn leeftijdsbepaling alsnog te bekomen, maar dat dit hem geweigerd zou zijn. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoeker zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van zijn verdediging en dat het hem toekomt om op diligente en alerte wijze zijn verdediging te laten waarnemen door een raadsman van zijn keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen om inzage van het administratief dossier te krijgen en te verzoeken om documenten die eventueel niet in het administratief dossier aanwezig zouden zijn, hoewel dit verwacht kon worden.

Ten slotte dient er nog op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de taliban vervolgd zal worden.

Zo stelt de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing tevens vast dat naast het feit dat verzoeker zich bij de aanvang van zijn procedure onterecht voordeed als minderjarige, hij toen ook verklaarde geboren te zijn in Pakistan. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Geconfronteerd hiermee geeft u enerzijds aan dat ze toen een fout maakten en anderzijds dat u het moeilijk had omdat u enkele nachten op straat heeft moeten doorbrengen (CGVS, p. 5). Er kan evenwel niet ingezien worden om welke reden een ambtenaar van de DVZ zou noteren dat u in Pakistan bent geboren wanneer u dit niet zou hebben aangegeven. Wat betreft uw verklaring dat u het toen moeilijk had, moet opgemerkt worden dat deze uitleg niet kan overtuigen als verschoning voor het opgeven van een andere geboorteplaats. Het is immers niet omdat u zich tijdelijk in precaire omstandigheden bevond dat u om die reden niet meer in staat zou geweest zijn om uw elementaire persoonsgegevens zoals uw geboorteplaats correct weer te geven. U toont op geen enkele wijze aan dat uw cognitieve vermogens op dat moment dermate aangetast zouden geweest zijn dat u dergelijke incorrecte verklaringen zou afleggen. Het blijft hier dus bij een loutere blote bewering, hetgeen niet kan volstaan als verschoningsgrond.”

Waar hij op zijn verklaringen wijst dat hij net een paar nachten op straat had doorgebracht en stelt dat dit zijn cognitieve vermogens sterk “*had kunnen*” beïnvloeden, beperkt verzoeker zich tot een loutere herhaling van zijn verklaringen en de loutere negatie van wat daarover in de bestreden beslissing wordt gesteld, namelijk dat het niet is omdat hij zich tijdelijk in precaire omstandigheden bevond, dat hij om die reden niet meer in staat zou geweest zijn om zijn elementaire persoonsgegevens zoals zijn geboorteplaats correct weer te geven en dat hij op geen enkele wijze aantoont dat zijn cognitieve vermogens op dat moment dermate aangetast zouden zijn geweest dat hij dergelijke incorrecte verklaringen zou afleggen. Waar hij in dit verband verder in het verzoekschrift betoogt dat de adjunct-commissaris op geen enkele wijze aangeeft “*hoe een alleenstaande man, die de taal van het land niet sprak, die aankwam na een uitputtende en traumatische migratietocht, en die op straat leefde bij gebrek aan een waardige opvang door de Belgische Staat, had kunnen aantonen dat zijn cognitieve vermogens op dat moment zodanig waren aangetast dat hij niet meer in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen*”, wijst de Raad erop dat dit niet door de adjunct-commissaris dient te worden aangegeven en dat het hoe dan ook aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat zijn cognitieve vermogens op een gegeven moment dermate aangetast zouden zijn geweest dat hij niet meer in staat was om correcte verklaringen af te leggen. Verzoeker toont dit echter niet aan en slaagt er bijgevolg niet in om de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing – dat het bij een loutere blote bewering van zijn kant blijft – te weerleggen of te ontcrachten. Na raadpleging van het administratief dossier merkt de Raad bovendien nog op dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) op 21 april 2022 de verschillende vragen uit een vragenlijst waarin (onder meer) gepeild werd of er volgens hem bepaalde elementen of omstandigheden zijn die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure kunnen bemoeilijken, negatief beantwoordde. Bij de DVZ gevraagd naar zijn gezondheidstoestand, gaf hij louter aan problemen met zijn rug en tanden te hebben. Hij gaf geenszins aan dat hij, omwille van de precaire omstandigheden waarin hij zich zou hebben bevonden, niet in staat zou zijn geweest om correcte

verklaringen af te leggen over elementaire persoonsgegevens (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', 'verklaring DVZ', vraag nr. 28, en Vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ).

Verzoeker stelt dat hij bij zijn aankomst dacht dat hij in Pakistan geboren is, maar de Afghaanse nationaliteit had en dat hij het vervolgens aan zijn familie vroeg en deze bevestigde dat hij in Afghanistan geboren is. Dit wordt volgens hem bevestigd door zijn verklaringen bij de DVZ op 21 april 2022, waar hij Pakistan als (geboorte)land opgaf, maar Kunar als provincie en een Afghaanse dorpsnaam. Dat hij bij aankomst dacht dat hij in Pakistan geboren is, maar de Afghaanse nationaliteit had en dat zijn familie nadien bevestigde dat hij in Afghanistan geboren is, is een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die bovendien geen steun vindt in de stukken van het administratief dossier, waaruit blijkt dat hij louter verklaard heeft dat er een fout werd gemaakt bij de DVZ en dat hij "*in een slechte staat*" was omdat hij op straat verbleef en dat dat de reden is waarom er bij de DVZ een fout werd gemaakt (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Het is hoe dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker, die verklaart – tot op het moment van zijn vertrek naar Europa – steeds in de provincie Kunar te hebben verbleven (*ibid.*, p. 4-5 en 7), niet zou weten of Kunar een Afghaanse of een Pakistaanse provincie is. Met zijn betoog en verwijzing naar zijn verklaringen bij de DVZ werpt verzoeker bijgevolg geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing.

Verzoekers leeftijd en geboorteplaats zijn essentiële elementen van zijn identiteit en zijn bedrieglijke verklaringen hierover doen daarom ernstig afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid als verzoeker van internationale bescherming.

Daarbij komt dat verzoeker, zoals in de bestreden beslissing terecht als volgt wordt vastgesteld, bedrieglijke verklaringen aflegt over de redenen van zijn vertrek:

"U verklaart meermaals dat uw problemen zijn begonnen door de val van de overheid en dat dat de reden vormde voor het vertrek van uw vader uit Afghanistan (CGVS, p. 14, 17 en 22). Met de val van de overheid bedoelt u de val van de provincie Kunar (CGVS, p. 7). Kunar viel een vier à vijf dagen voor de taliban Kaboel innamen. Na het vertrek van uw vader verbleef u nog een paar nachten bij uw maternale oom waarna ook u vertrok uit Afghanistan. Deze verklaringen zijn echter manifest bedrieglijk aangezien uw vingerafdrukken al op 8 juli 2021 in Bulgarije werden afgenomen. Hieruit blijkt dat u al meer dan een maand voor de machtsovername was vertrokken uit Afghanistan. Hiermee geconfronteerd haalt u aan niet te weten waarom uw vingerafdrukken al meer dan een maand voor uw beweerde vertrekdatum in Bulgarije zijn afgenomen (CGVS, p. 22). Deze uitleg biedt allerminst een verschoning. U beweert bovendien dat u in Iran was toen u vernam dat Kaboel was gevallen (CGVS, p. 10). Ook dit is onmogelijk aangezien u begin juli al in Bulgarije was. Er moet dus worden vastgesteld dat u geen waarachtige verklaringen aflegt over de redenen van uw vertrek uit uw land van herkomst. Deze vaststelling ondermijnt al meteen ernstig de geloofwaardigheid van de door u beweerde vrees voor vervolging."

Waar verzoeker aanvoert dat de val van een gebied, "*vooral voor de inwoners die dan onderhevig zijn aan geweld en angst*", niet altijd gedefinieerd is op de dag dat de hoofdstad of een grote stad valt, maar meerdere weken of dagen duurt, wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud – wanneer hij sprak over het moment dat hij zijn regio van herkomst verliet – sprak over "*de*" val van Kunar (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 10, 18 en 21-22). Zo stelde hij meermaals dat hij een paar dagen na "*de*" val van Kunar vertrok uit zijn dorp (*ibid.*, p. 10, 18 en 21-22). Het is dan ook weinig aannemelijk dat verzoeker het had over de (ruimere) periode waarin de taliban controle zouden hebben gekregen over Kunar en Kunar zou zijn gevallen. In dit verband stelt de Raad bovendien vast dat verzoeker nalaat om informatie bij te brengen waaruit zou blijken dat de val van de provincie Kunar werkelijk een periode van meerdere weken zou hebben geduurd en dat dit kan verklaren waarom zijn vingerafdrukken reeds op 8 juli 2021 in Bulgarije werden afgenomen.

Verzoeker betoogt vervolgens dat ten onrechte wordt gesteld dat hij had verklaard dat hij onder de val van de regering de val van de provincie Kunar verstond en dat dit een verkeerde interpretatie door de adjunct-commissaris betreft. Hierna citeert hij uit zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. De Raad stelt echter vast dat verzoeker wel degelijk verklaarde dat zijn problemen zijn begonnen door de val van de overheid (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14 en 22), dat dit de reden vormde voor het vertrek van zijn vader uit Afghanistan (*ibid.*, p. 14, 17 en 22) en dat hij met de val van de overheid de val van de provincie Kunar bedoelde (*ibid.*, p. 7). De *protection officer* van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) vroeg verzoeker waar zijn ouders vandaag de dag wonen, waarop hij antwoordde:

“(m)ijn moeder is in Afghanistan en mijn vader is drie dagen voor de val vertrokken naar Iran. Sindsdien heeft hij 1 keer gecontacteerd. Nadien heeft hij geen contact meer gezocht. Ik heb geen idee waar mijn vader is.”

Hierna vroeg de *protection officer*: *“(v)ertrok uw vader drie dagen voordat de taliban Kaboel innamen of wat bedoelt u met de val van de overheid?”*

Verzoeker antwoordde daarop:

“(n)ee, het was de provincies waren aan het vallen, zoals Kandahar en andere provincies. Mijn vader had een job in Kunar. En Kunar viel later en dan later was het de val van Kaboel. Mijn vader vertrok na de val van Kunar” (ibid., p. 7).

Uit verzoekers verklaringen blijkt dus duidelijk dat zijn vader een job had in Kunar en uit Afghanistan vertrokken was toen Kunar viel (*ibid.*), waarna ook hij zou zijn vertrokken omdat zijn vader er niet meer was en hij de oudste zoon was, waardoor hij ondervraagd en meegenomen zou worden door de taliban (*ibid.*, p. 13).

Waar verzoeker citeert uit de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en betoogt dat hij dus was vertrokken voor de val van de regering, *“die overeenkwam met zijn verklaringen en het nemen van zijn vingerafdrukken in Bulgarije”*, wijst de Raad erop dat verzoeker meermaals verklaarde een paar dagen na de val van Kunar te zijn vertrokken, dat die een kleine week voor de taliban Kaboel innamen plaats vond (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10 en 21-22) en dat hij dus een paar dagen voordat de taliban Kaboel innamen zou zijn vertrokken (*ibid.*). Zijn betoog in zijn verzoekschrift is dan ook tegenstrijdig met de verklaringen die hij aflegde in de loop van de administratieve procedure. De vaststelling dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Dat verzoeker thans in zijn verzoekschrift andere verklaringen aflegt om zijn eerdere verklaringen in overeenstemming te brengen met de vaststelling in de bestreden beslissing dat zijn vingerafdrukken reeds op 8 juli 2021 in Bulgarije werden genomen (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘Eurodac search result’), is bovendien niet ernstig. Het zelfde kan worden gesteld waar verzoeker in zijn verzoekschrift laat gelden dat hij rond de val van de regering vertrok, *“wat consistent is”*.

Verzoeker kan voorts niet overtuigen waar hij vervolgens aanvoert dat hij niet naar school is gegaan, *“wat zijn vermogen om zich tijdig te situeren sterk beperkte”*, en dat hij hierover bijna twee jaar na zijn aankomst in Europa werd ondervraagd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud stelt de Raad immers vast dat uit verzoekers verklaringen geenszins kan blijken dat hij (grote) moeilijkheden ondervond om zijn vertrek uit Afghanistan te situeren in de tijd. Hij verklaarde immers meermaals dat hij een paar dagen na de val van Kunar vertrok en dat de taliban Kaboel een paar dagen na zijn vertrek innamen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 18 en 21-22). Bovendien wijst de Raad erop dat de door verzoeker beweerde redenen van vertrek – namelijk de vlucht van zijn vader, waardoor hij als oudste zoon problemen zou ondervinden met de taliban (*ibid.*, p. 13) – verbonden zijn met de val van Kunar en van Kaboel, gebeurtenissen waarvan, gezien het belang ervan, kan worden verwacht dat hij deze tegenover elkaar kan situeren. Gelet hierop, kan hoe dan ook worden verwacht dat verzoeker zijn vertrek – ten aanzien van deze gebeurtenissen – correct in de tijd weet te situeren, ook al zou hij niet geschoold zijn en zou er wat tijd zijn overgegaan vooraleer hij hierover bevraagd werd. Dat verzoeker de Belgische autoriteiten niet heeft willen misleiden, kan dan ook niet worden gevolgd.

Waar verzoeker nog aangeeft dat hij op geen enkel moment heeft beweerd dat hij precies wist hoe hij alles in de tijd moest plaatsen, *“met name met betrekking tot die periode van trauma en angst”*, herhaalt de Raad dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet kan blijken dat verzoeker (grote) moeilijkheden ondervond om zijn vertrek uit Afghanistan te situeren in de tijd en dat gezien het belang van de val van Kunar en van Kaboel, kan worden verwacht dat hij zijn vertrek ten aanzien van deze gebeurtenissen correct in de tijd weet te situeren. Verzoeker laat verder na aan te tonen dat hij dermate getraumatiseerd of angstig was dat hij niet in staat was om correcte en coherente verklaringen af te leggen over het moment waarop hij zou zijn vertrokken uit Afghanistan.

Ook waar hij stelt dat het feit dat hij dacht dat hij in Iran was toen Kaboel viel, terwijl hij al in juli in Bulgarije was geweest, bevestigt dat hij data *“benaderde”*, *“wat aannemelijk is gezien zijn specifieke profiel”*, kan verzoeker niet worden gevolgd. Hij verklaarde immers meermaals dat hij een paar dagen na *“de”* val van Kunar vertrok en dat de taliban Kaboel een paar dagen na zijn vertrek innamen en hij dit te weten kwam toen hij in Iran was (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10, 18 en 21-22). Hij legde bijgevolg vrij specifieke verklaringen af over het moment van

zijn vertrek. Dat hij data “benaderde”, kan dan ook niet overtuigen om de vastgestelde inconsistentie te verklaren.

Verzoeker meent nog dat zijn verklaringen onjuist waren geïnterpreteerd nu hij alleen had aangegeven dat hij van de val van Kaboel en de machtsovername in Iran “komt te weten”, doch uit de bestreden beslissing blijkt niet dat zijn verklaringen onjuist geïnterpreteerd werden. Hierin wordt immers gesteld dat verzoeker beweerde dat hij in Iran was toen hij “vernám” dat Kaboel was gevallen, maar dat dit onmogelijk is nu blijkt dat hij begin juli al in Bulgarije was. Verzoeker laat na verder te concretiseren op welke manier zijn verklaringen foutief zouden zijn geïnterpreteerd. De Raad stelt zich hoe dan ook eveneens de vraag hoe verzoeker reeds in Iran te weten zou zijn gekomen dat Kaboel was ingenomen, nu hij zich begin juli 2021 reeds in Bulgarije bevond (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘Eurodac search result’) en de inname van Kaboel toen nog niet had plaatsgevonden.

Gelet op het voorgaande heeft de adjunct-commissaris terecht geoordeeld dat verzoeker geen waarachtige verklaringen heeft afgelegd over de redenen van zijn vertrek uit zijn land van herkomst en dat dit ernstig de geloofwaardigheid van de door hem beweerde vrees voor vervolging ondermijnt.

Voorts wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas verder wordt ondermijnd door zijn tegenstrijdige verklaringen over de actor van vervolging en over de vervolgingsfeiten die plaatsgevonden zouden hebben voor zijn vertrek. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt toegelicht:

“Ten eerste heeft u het bij de DVZ over Daesh als actor van vervolging, terwijl u tijdens het persoonlijk onderhoud het enkel heeft over de taliban. Als uitleg hiervoor zegt u dat u ze een fout hebben gemaakt bij de DVZ en dat u taliban zei en niet Daesh. Deze uitleg is echter niet aannemelijk aangezien er verschillende keren vermeld staat in uw verklaring dat het Daesh was waardoor een vergissing van de DVZ uitgesloten lijkt.

Ten tweede vermeldt u tijdens uw eerste interview bij de DVZ twee huisbezoeken van Daesh die hadden plaatsgevonden voor uw vertrek (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS rept u met geen woord over huisbezoeken, niet van Daesh noch van de taliban. Tot zes keer toe had u nochtans de kans gekregen hierover te vertellen toen u werd gevraagd naar uw problemen, de aanleiding van uw vertrek, de concrete gebeurtenissen waardoor u besloot te vertrekken en de gebeurtenissen nadat uw vader vertrok (CGVS, p. 13, 14 en 18). Wanneer u met deze ernstige omissie werd geconfronteerd haalt u aan dat het u tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd gevraagd of ze naar uw huis kwamen (CGVS, p. 18). Deze uitleg is niet redelijk aangezien u veel kansen heeft gehad hierover te vertellen waardoor het niet aannemelijk is dat u het niet zou vermelden indien de huisbezoeken daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden.

Ten derde legt u tijdens het persoonlijk onderhoud een dreigbrief neer ter staving van uw asielrelaas. Hierover verklaarde u dat erin staat dat uw vader zich moet overgeven, zich bij de taliban moet voegen en dat deze brief 10-15 dagen voor het vertrek van uw vader was afgeleverd bij u thuis (CGVS, p. 11). Terwijl u bij de DVZ niets vermeldt over een dreigbrief die was afgeleverd (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Wanneer u met deze omissie werd geconfronteerd haalt u aan dat ze bij de DVZ enkel vroegen naar documenten en niet naar een dreigbrief (CGVS, p. 11). Het loutere gegeven dat men u niet expliciet vroeg naar een dreigbrief ontslaat u echter geenszins van de verplichting om zelf de essentiële elementen van uw vluchtrelaas aan te brengen bij de DVZ. Aangezien de dreigbrief raakt aan de kern van uw relaas doet het gegeven dat u met geen woord rept over een dreigbrief bij de DVZ wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw asielmotieven.”

Door in zijn verzoekschrift louter te stellen dat hij heeft volgehouden dat er bij de DVZ een vergissing is gemaakt – waar Daesh genoemd werd als actor van vervolging –, doet verzoeker geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat zijn uitleg dat er bij de DVZ een fout werd gemaakt niet aannemelijk is aangezien er in zijn verklaring verschillende keren vermeld staat dat het Daesh was die hem vervolgde, waardoor een vergissing van de DVZ uitgesloten lijkt. Bovendien werden de verklaringen die hij bij de DVZ heeft afgelegd aan verzoeker voorgelezen in het Pashtou (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 3; adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘vragenlijst’). Indien er werkelijk foutief Daesh werd neergeschreven, kon dan ook worden verwacht dat hij dit zou hebben opgemerkt. Door het verslag van de vragenlijst te ondertekenen – zonder daarbij enige opmerking te maken – heeft verzoeker uitdrukkelijk bevestigd dat zijn verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘vragenlijst’). Ook verklaarde verzoeker bij de aanvang van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS dat het interview dat hij bij de DVZ had gehad goed verlopen is (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het

persoonlijk onderhoud, p. 3). Dat er bij de DVZ een fout zou zijn gemaakt of een vergissing zou zijn gebeurd, is dan ook weinig aannemelijk.

Verzoeker doet evenmin afbreuk aan het motief dat hij het bij de DVZ over Daesh als actor van vervolging had, terwijl hij het tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS enkel over de taliban had waar hij aanvoert dat hij in de vragenlijst bij de DVZ zowel naar Daesh als naar de taliban verwees en dat hij uiteindelijk wel zei dat hij de taliban vreesde. Hoewel verzoeker bij de DVZ inderdaad tevens de taliban heeft genoemd en op het einde van het overzicht van alle feiten die zouden hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst stelde dat hij een angst voor de taliban koestert, verklaarde verzoeker dat het Daesh was die meermaals naar zijn huis kwam om hem te zoeken. Waar hem werd gevraagd wat hij vreest dat er bij een eventuele terugkeer zou kunnen gebeuren, gaf hij aan dat hij vermoord zou worden door de taliban én Daesh (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', 'vragenlijst'). Zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt opgemerkt, had verzoeker het tijdens zijn persoonlijk onderhoud echter enkel over de taliban, wat afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas.

Verzoeker kan evenmin overtuigen waar hij aanvoert dat hij later zijn opmerkingen verduidelijkte waar hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud aangaf dat de taliban, maar ook leden van Daesh, in Afghanistan aanwezig waren en betrokken waren bij vervolging en waar hij stelt dat hij, sinds de taliban aan de macht zijn, weet dat er minder leden van Daesh zijn en dat het dus de taliban zijn die hem zullen vervolgen. De Raad stelt immers vast dat de verklaringen die verzoeker bij de DVZ heeft afgelegd over zijn vrees om door Daesh vermoord te worden en hun huisbezoeken dateren van 21 april 2022 (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', 'vragenlijst'). Dit is reeds ruim na de machtsovername door de taliban van augustus 2021. Dat hij het bij de DVZ (op 21 april 2022) wel nog over Daesh gehad zou hebben, maar het tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS (op 6 april 2023) enkel over de taliban had omdat hij weet dat er sinds de taliban aan de macht zijn minder leden van Daesh zijn en het dus de taliban zijn die hem zullen vervolgen, is dan ook weinig aannemelijk. Indien dit werkelijk de reden zou zijn geweest dat verzoeker het tijdens zijn persoonlijk onderhoud niet over Daesh als actor van vervolging had, kon worden verwacht dat hij tijdens zijn interview bij de DVZ (dat op 21 april 2022 plaatsvond, meerdere maanden na de machtsovername van augustus 2021) reeds zou hebben aangegeven dat het de taliban zijn waardoor hij vervolging vreest. Bovendien heeft verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud, toen hij geconfronteerd werd met zijn verklaringen bij de DVZ over Daesh, louter aangegeven dat er een fout werd gemaakt bij de DVZ waar zij schreven dat Daesh bij hem thuis kwam (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Verzoeker gaf bij deze confrontatie geenszins aan dat hij het tijdens zijn persoonlijk onderhoud enkel over de taliban had omdat er sinds de machtsovername minder leden van Daesh in Afghanistan zijn en het dus de taliban is waarvan hij vreest dat zij hem zullen vervolgen. Zoals hierboven aangegeven, is het verder niet aannemelijk dat er bij de DVZ een fout zou zijn gemaakt.

Door nog te stellen dat hij de bezoeken tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS wel heeft genoemd toen de vraag werd gesteld, weerlegt noch ontkracht verzoeker het motief dat hij tot zes keer toe de kans had om hierover te vertellen, maar er met geen woord over repte. Hoewel hij bij het CGVS inderdaad vertelde over de huisbezoeken toen hem hier expliciet naar werd gevraagd (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-19), kon van hem worden verwacht dat hij hierover spontaan zou hebben verteld indien de huisbezoeken daadwerkelijk zouden hebben plaatsgevonden. Hij kreeg immers meermaals de kans om hierover te vertellen voordat hij er expliciet naar werd gevraagd (*ibid.*, p. 13-14 en 18). Verzoeker stelt voorts dat hij bevestigde dat "ze" inderdaad twee keer bij hem thuis waren geweest toen hij bij zijn oom langs moederskant verbleef en verwijst naar de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft afgelegd. Ook met dit betoog werpt hij echter geen ander licht op het hierboven weergegeven motief dat hij tot zes keer toe de kans had om (spontaan) over de huisbezoeken te vertellen en dat hij er desondanks met geen woord over repte. Verzoeker bevestigde dit immers pas toen hij door de *protection officer* met deze omissie werd geconfronteerd (*ibid.*, p. 18).

Waar verzoeker stelt dat hij verklaarde dat hij (bij de DVZ) Daesh en de taliban had genoemd, maar dat er alleen over Daesh werd geschreven, beperkt hij zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien verklaart verzoeker hiermee nog niet dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS vermeldde dat het louter de taliban waren die naar zijn huis kwamen en dat er een fout werd gemaakt door de DVZ waar er werd geschreven dat Daesh naar zijn huis kwam (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18-20). Zoals hierboven reeds werd geoordeeld, is het voorts weinig aannemelijk dat er bij de DVZ een fout zou zijn gemaakt of een vergissing zou zijn gebeurd waar er in het verslag van de vragenlijst staat geschreven dat Daesh naar zijn huis kwam.

Waar verzoeker verwijst naar de verklaringen die hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft afgelegd en stelt dat hij uitlegde dat hem bij de DVZ niet expliciet werd gevraagd of er iemand bij hem thuis was geweest, “*wat wel het geval was*”, en hij tijdens dat gesprek gewoon spontaan verklaard had dat er bezoeken waren geweest, kan hij niet overtuigen. Uit de verklaringen waarnaar hij verwijst, blijkt immers dat hij verklaarde dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet werd bevraagd over de huisbezoeken en dat hij dit als uitleg gaf waarom hij de huisbezoeken zelf nog niet had aangehaald (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Hieruit kan dus niet worden afgeleid dat hij verklaarde dat hem bij de DVZ niet expliciet werd gevraagd of er iemand bij hem thuis was geweest. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker aldus benadrukt dat hij bij de DVZ spontaan verklaarde dat er bezoeken waren geweest. Wat dit betreft wijst de Raad er dan ook nog op dat verzoeker duidelijk op de hoogte is van het gegeven dat hij spontaan, zonder dat hem hier expliciet naar wordt gevraagd, belangrijke zaken die hij zou hebben meegemaakt en die zouden hebben geleid tot zijn vlucht uit zijn land van herkomst dient aan te brengen. Dat verzoeker de huisbezoeken niet spontaan heeft aangehaald tijdens zijn persoonlijk onderhoud – hoewel hij meerdere kansen had om dit te doen – ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen hierover. Zijn uitleg dat hij er nog niet over bevraagd werd, kan deze omissie niet verschonen.

Verzoeker stelt nog dat hij “*dit*” heeft vernomen toen hij in België was, verwijst naar de verklaringen die hij heeft afgelegd tijdens zijn persoonlijk onderhoud en betoogt dat de informatie die hij heeft dus fout zou kunnen zijn omdat het is doorgegeven door iemand anders in Afghanistan die misschien ook niet bekend is met de Afghaanse kalender en die daardoor gebeurtenissen in de tijd verkeerd kon plaatsen, doch hij laat na te concretiseren wat hij juist heeft vernomen toen hij in België was. Voor zover hij verwijst naar de huisbezoeken toen hij bij zijn oom langs moederskant zou hebben verbleven, merkt de Raad nog op dat hij in zijn verzoekschrift verwijst naar zijn verklaringen tijdens zijn persoonlijk onderhoud over de feiten die zouden hebben plaatsgevonden na zijn vertrek uit Afghanistan (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21). In de bestreden beslissing wordt hem echter verweten dat hij tot zes keer toe de kans had om (spontaan) te vertellen over de huisbezoeken die voor zijn vertrek zouden hebben plaatsgevonden en dat hij er desondanks met geen woord over repte. Er wordt hem niet verweten dat hij de huisbezoeken verkeerd in de tijd zou hebben geplaatst of dat hij hierover foute informatie zou hebben gegeven.

Verzoeker wijst er nog op dat hij de dreigbrief die hij bij het CGVS heeft neergelegd niet vermeld heeft bij de DVZ omdat de brief op dat moment op zijn mobiele telefoon stond en hij deze niet bij zich had, wat hij had toegelicht tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS. De Raad stelt echter vast dat verzoeker louter heeft verklaard dat hij toen geen mobiele telefoon had, geen documenten bij zich had, zich in een “*verwarde situatie*” bevond en op straat leefde, maar dat er hem werd gezegd dat hij de documenten moest vragen en dat hij ze bij zijn volgende interview moest meebrengen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11). Hoe dan ook wordt verzoeker niet verweten dat hij de dreigbrief bij de DVZ niet bij zich had, doch wel dat hij bij de DVZ niets heeft vermeld over een dreigbrief die tien tot vijftien dagen voor het vertrek van zijn vader zou zijn afgeleverd. Dat hij de dreigbrief niet heeft vermeld bij de DVZ omdat hij deze niet bij zich had, kan allerminst volstaan als uitleg hiervoor. Verzoeker stelde tijdens zijn persoonlijk onderhoud eveneens dat er hem bij de DVZ niet (expliciet) naar een dreigbrief werd gevraagd en dat hij het daarom niet heeft vermeld (*ibid.*). Zoals in de bestreden beslissing terecht wordt geoordeeld, ontslaat het gegeven dat hem niet expliciet werd gevraagd naar de dreigbrief (net zoals het gegeven dat hij de dreigbrief niet bij zich zou hebben gehad) hem niet van de verplichting om de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas reeds aan te brengen bij de DVZ (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘vragenlijst’). De dreigbrief raakt inderdaad aan de kern van zijn relaas, waardoor minstens van verzoeker kon worden verwacht dat hij van deze brief reeds melding maakte bij de DVZ. Het gegeven dat hij daar echter met geen woord repte over de dreigbrief, doet inderdaad afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielmotieven.

Waar verzoeker nog betoogt dat hij ook het volste recht heeft om de documenten aan het CGVS voor te leggen zodat zij voldoende onderzocht kunnen worden, herhaalt de Raad dat hem niet wordt verweten dat hij de dreigbrief bij de DVZ niet heeft voorgelegd, doch wel dat hij bij de DVZ niets heeft vermeld over een dreigbrief die tien tot vijftien dagen voor het vertrek van zijn vader zou zijn afgeleverd. Bovendien toont verzoeker niet aan dat documenten die reeds bij de DVZ zouden zijn voorgelegd later bij het CGVS niet voldoende onderzocht zouden worden. Gelet op het bepaalde in artikel 48/6, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet dient verzoeker overigens alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. Er mag van verzoeker dan ook worden verwacht dat hij bij de DVZ minstens melding zou hebben gemaakt van de dreigbrief. Bijgevolg kan dit betoog evenmin overtuigen.

Verder wordt in de bestreden beslissing nog als volgt gemotiveerd dat verzoekers verklaringen over het werk van zijn vader sterke twijfels opwekken over de geloofwaardigheid van het profiel van zijn vader als politieagent:

“Zo legt u tegenstrijdige verklaringen af over de duur van zijn tewerkstelling bij de politie. Op het persoonlijk onderhoud verklaart u dat uw vader twee en half tot drie jaar bij de politie heeft gewerkt (CGVS, p. 15), terwijl u bij de DVZ verklaarde dat het ging over een tewerkstelling van vier à vijf jaar (CGVS, Vragenlijst DVZ, punt 5). Geconfronteerd met deze discrepantie haalt u aan dat u het niet wist toen u in België toekwam hoe lang uw vader had gewerkt voor de politie en dat u toen in de war was en op straat leefde (CGVS, p. 16). Hoewel er begrip kan worden opgebracht voor uw moeilijke situatie, kan deze uitleg niet volstaan. U toont op geen enkele wijze aan dat uw cognitieve vermogens toen dermate aangetast zouden geweest zijn dat u niet meer in staat zou geweest zijn om correcte verklaringen af te leggen. Hierbij moet nogmaals benadrukt worden dat het werk van uw vader aan de kern van uw asielrelaas raakt. Uw opeenvolgende verklaringen over de duur van de tewerkstelling van uw vader bij de Afghaanse lokale politie liggen te ver uiteen om nog als enigszins coherent te kunnen worden beschouwd.

Vervolgens is het opmerkelijk dat u niets kan vertellen over de ervaringen van uw vader bij de politie. Gevraagd naar een verhaal dat hij vertelde over zijn werk toen hij thuis was, geeft u aan dat u enkel weet dat uw vader bij de lokale politie was en dat dat het enige is (CGVS, p. 15). Verder doorgevraagd naar een verhaal over zijn werk verklaart u dat uw vader u geen enkel verhaal vertelde over zijn job (CGVS, p. 15). Het is weinig geloofwaardig dat uw vader in al die tijd geen enkele anekdote zou hebben verteld.”

Waar verzoeker betoogt dat het verschil tussen zijn verklaringen over de duur van de tewerkstelling van zijn vaders erg klein is, beperkt hij zich tot het louter minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden, doch hij slaagt er niet in deze tegenstrijdigheden, die steun vinden in het administratief dossier, *in concreto* te weerleggen. Zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld, raakt het werk van zijn vader aan de kern van zijn asielrelaas en liggen zijn opeenvolgende verklaringen over de duur van de tewerkstelling van zijn vader bij de Afghaanse lokale politie te ver uiteen om nog als enigszins coherent te kunnen worden beschouwd. Verzoeker verklaarde immers dat zijn vader problemen “*van alle kanten*” had omwille van zijn werk (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18). Gelet op het risico dat en de problemen die aan het werk van zijn vader verbonden zouden zijn geweest, kan dan ook zeker van verzoeker worden verwacht dat hij correcte en coherente verklaringen kan afleggen over de duur van de tewerkstelling van zijn vader.

Verzoeker wijst er vervolgens op dat hij bij de confrontatie tussen zijn verschillende verklaringen over de duur van zijn vaders tewerkstelling uitlegde dat hij bij zijn aankomst in België niet wist hoe lang zijn vader bij de politie had gewerkt en dat hij gedesoriënteerd was omdat hij op straat leefde “*in een land dat hem onbekend was*” en dus een schatting gaf. Met dit betoog slaagt hij er echter niet in te weerleggen of te ontkrachten dat hoewel er begrip kan worden opgebracht voor zijn moeilijke situatie, deze uitleg niet kan volstaan nu hij op geen enkele wijze aantoont dat zijn cognitieve vermogens toen dermate aangetast zouden zijn geweest dat hij niet meer in staat was om correcte verklaringen af te leggen. Waar hij in dit verband betoogt dat de adjunct-commissaris op geen enkele wijze aangeeft “*hoe een alleenstaande man, die de taal van het land niet sprak, die aankwam na een uitputtende en traumatische migratietocht, en die op straat leefde bij gebrek aan een waardige opvang door de Belgische Staat, had kunnen aantonen dat zijn cognitieve vermogens op dat moment zodanig waren aangetast dat hij niet meer in staat zou zijn geweest om correcte verklaringen af te leggen*”, herhaalt de Raad dat dit niet door de adjunct-commissaris dient te worden aangegeven en dat het hoe dan ook aan verzoeker toekomt om aan te tonen dat zijn cognitieve vermogens op een gegeven moment dermate aangetast zouden zijn geweest dat hij niet meer in staat was om correcte verklaringen af te leggen en dat verzoeker dit *in casu* niet aantoont. De Raad herhaalt bovendien dat verzoeker bij de DVZ op geen enkel moment had aangegeven dat hij, omwille van de preciaire omstandigheden waarin hij zich zou hebben bevonden, niet in staat was om correcte verklaringen af te leggen (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘verklaring DVZ’, vraag nr. 28, en Vragenlijst “*bijzondere procedurele noden*” DVZ). Dat het loutere feit dat iemand op straat leeft een onbetwistbare invloed zou hebben op zijn cognitieve vermogens, is een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Het betoog dat de verschillende “*vermeende*” tegenstrijdigheden grotendeels kunnen worden verklaard door de mentale toestand waarin verzoeker verkeerde op het moment van het eerste interview (bij de DVZ) kan, gelet op het voorgaande, niet worden gevolgd.

Waar verzoeker er vervolgens op wijst dat hij zeer concrete elementen naar voren heeft gebracht “*die in de beschikking opnieuw vreemd genoeg ontbreken*” en daarbij verwijst naar (een aantal van) deze elementen, dient er vooreerst op te worden gewezen dat de motiveringsplicht in hoofdte van het CGVS

dan wel in hoofde van de Raad geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Bovendien betreffen de elementen die verzoeker wel kon vertellen over de tewerkstelling van zijn vader loutere beweringen die eerder beperkt te noemen zijn (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14-17). Deze beperkte elementen doen ten slotte geen afbreuk aan de vaststelling dat het weinig geloofwaardig is dat zijn vader hem in al die tijd geen enkele anekdote zou hebben verteld.

Waar verzoeker nog stelt dat zijn vader niets tegen hem zei om de familie te beschermen, *“wat overeenkomt met de behandeling die de Taliban en leden van Daesh destijds gaven aan leden die voor de regering werkten (zelfs vóór de val van de regering in augustus 2021)”*, wijst de Raad erop dat er aan verzoeker door de *protection officer* van het CGVS louter werd gevraagd om *“een verhaal”* te vertellen dat zijn vader zou hebben verteld over zijn dagelijks leven bij de politie. Dat verzoekers vader *“om de familie te beschermen”* geen enkel verhaal zou hebben verteld over zijn werk is weinig aannemelijk. Er kan immers niet worden aangenomen dat het vertellen van elk mogelijk verhaal *ipso facto* een veiligheidsrisico met zich zou meebrengen voor verzoekers familieleden. Hoe dan ook wijst de Raad erop dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging door de taliban omwille van de tewerkstelling van zijn vader niet aannemelijk heeft gemaakt.

Door nog te stellen dat hij een groot aantal documenten over zijn vader heeft ingediend, *“met name over zijn werk bij de plaatselijke politie”*, werpt verzoeker geen ander licht op de hierboven weergegeven motieven van de bestreden beslissing dat hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de duur van de tewerkstelling van zijn vader bij de politie en dat het weinig geloofwaardig is dat zijn vader in al die tijd dat hij bij de lokale politie zou hebben gewerkt geen enkele anekdote zou hebben verteld. Bovendien wordt over de door verzoeker voorgelegde documenten in verband met het werk van zijn vader in de bestreden beslissing nog op goede gronden gesteld dat verzoekers kennis ervan gebrekkig is. Dit wordt als volgt toegelicht:

“U legt enkele documenten neer over het werk van uw vader, maar gevraagd over welke documenten het gaat overtuigen uw verklaringen allerm minst en kan u geen enkel document met zekerheid juist benoemen. Een keer geeft u aan niet te weten wat erin staat en kan u enkel zeggen dat het over zijn werk gaat (CGVS, p. 10). Bij een ander document verklaart u dat het misschien een bankkaart is maar dat u niet kan lezen dus het niet weet (CGVS, p. 11) en bij het laatste document stelt u het ook niet te weten (CGVS, p. 12). Het is erg opmerkelijk dat uw kennis over de documenten zo gebrekkig is. Bovendien moet over het geheel van Afghaanse documenten worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat er in Afghanistan een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Veel Afghaanse documenten zijn ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen niet van authentieke te onderscheiden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief. Des te meer in het geval van kopieën, zoals hier het geval is.”

Verzoeker stelt dat hij duidelijk heeft uitgelegd dat hij niet kon lezen en de inhoud van de documenten dus niet kon kennen en meent dat dit volkomen consequent is, maar dat de adjunct-commissaris niet uitlegt waarom deze uitleg ontoereikend zou zijn. De Raad wijst er evenwel op dat van verzoekers om internationale bescherming kan worden verwacht dat zij zich – indien zij werkelijk een ernstige vrees voor vervolging hebben of een reëel risico op ernstige schade lopen – in redelijke mate interesseren voor aspecten die betrekking hebben op hun asielrelaas. Bijgevolg mag van hen verwacht worden dat zij een degelijke kennis verwerven over de inhoud van overlegde stavingstukken. Verzoeker heeft dit echter nagelaten. Hij verklaarde nochtans dat zijn maternale oom kan lezen en dat hij reeds na zijn interview bij de DVZ aan deze oom vroeg hoe lang zijn vader voor de lokale politie werkte (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16), dat zijn maternale oom deze documenten vanuit Afghanistan naar hem opstuurde (*ibid.*, p. 10 en 12) en dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud ook nog contact had met zijn oom (*ibid.*, p. 8). Er kon van hem dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich – eventueel via deze oom – (grondig) zou informeren over de inhoud van de documenten die hij neerlegt. Verzoeker wijst er nog op dat sommige documenten in het Engels werden opgesteld, doch hij toont niet aan dat hij niet in staat zou zijn geweest om zich (grondig) te informeren over de inhoud van de Engelstalige documenten. Wat dit betreft merkt de Raad nog op dat verzoeker verklaarde dat hij documenten in België liet vertalen naar het Engels (*ibid.*, p. 10) en dat dit door een persoon gebeurde (*ibid.*, p. 22).

Vervolgens citeert verzoeker rechtspraak van de Raad en betoogt hij dat de politiedocumenten van zijn vader niet *in concreto* zijn geanalyseerd. Het motief dat de corruptie in Afghanistan “groot” is en dat praktisch alle documenten kunnen worden vervalst, is volgens hem onvoldoende. Verzoeker stelt dat de adjunct-commissaris niet uitlegt hoe “dit document” door corruptie zou zijn verkregen “wetende dat verzoekers familie het doelwit is van de Taliban die in Afghanistan aan de macht zijn en dat de Taliban er geen belang bij zouden hebben om een dergelijk document aan verzoeker te overhandigen”. Hij betoogt verder dat de adjunct-commissaris evenmin uitlegt hoe “dit document” is vervalst. De Raad wijst er vooreerst op dat de adjunct-commissaris niet expliciet stelt dat verzoekers documenten door corruptie zijn verkregen of zouden zijn vervalst, doch wel terecht rekening heeft gehouden met de objectieve landeninformatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met ‘landeninformatie’, COI Focus “Afghanistan. Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 (update)). Bijgevolg kon aan deze stukken niet zonder meer objectieve bewijswaarde worden toegekend. Verder heeft de adjunct-commissaris er terecht op gewezen dat verzoekers kennis over de door hem neergelegde documenten van het werk van zijn (beweerde) vader gebrekkig is en dat de documenten bovendien slechts fotokopieën betreffen. Aan gemakkelijk door knippen plakwerk te fabriceren fotokopieën kan slechts een beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker er niet in slaagt om een familieband aan te tonen met de persoon die op de werkdocumenten wordt weergegeven. Verzoeker legde immers geen enkel identiteitsdocument van zichzelf voor en liet tevens na andere documenten bij te brengen waaruit een familieband met deze persoon zou kunnen blijken. Hierdoor kan niet met zekerheid worden gesteld dat de persoon die wordt weergegeven op de werkdocumenten werkelijk verzoekers vader zou betreffen. Het voorgaande maakt dan ook dat er aan de door verzoeker neergelegde documenten over de tewerkstelling van zijn (beweerde) vader geen bewijswaarde kan worden gehecht. Zij bieden immers onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing nog de volgende pertinente overweging:

“Vervolgens moet worden vastgesteld dat zelfs al zou geloof gehecht worden aan het profiel van uw vader, quod non, dat het loutere gegeven dat een familielid actief zou zijn geweest bij de lokale (...) politie onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken. U dient in dat geval een concrete vrees aan te tonen, maar u blijft echter in gebreke. Gelet op uw bedrieglijke asielmotieven slaagt u er niet in concrete en geloofwaardige indicaties aan te reiken dat uw vader en uw familie problemen kennen met de taliban.”

Verzoeker voert aan dat het gegeven dat zijn vader actief was bij de lokale politie niet het enige feit is, nu zijn vader werd ondervraagd door de taliban en er in de dreigbrief stond dat hij zich bij hen moest aansluiten, “wat hij niet had gedaan”. Uit het voorgaande is evenwel gebleken dat hij de door hem beschreven vervolgingsfeiten niet aannemelijk maakt. Voorts heeft verzoeker tijdens de administratieve procedure geenszins (expliciet) verklaard dat zijn vader ooit door de taliban werd ondervraagd (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 17-18). Dit is bijgevolg een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de notities van het persoonlijk onderhoud. In de dreigbrief wordt voorts niet vermeld dat verzoekers vader zich bij de taliban moest aansluiten, doch wel dat hij zich bij de taliban dient te presenteren (*ibid.*, p. 14). Verzoeker doet bijgevolg geen afbreuk aan de hierboven weergegeven motieven waar hij stelt dat het logisch was dat de taliban zich op hem, “het oudste kind van het gezin” richtten, omdat zijn vader afwezig was, en dat dit wordt bevestigd door het feit dat de taliban zich “van meet af aan naar de woning van het gezind hadden begeven om uit te zoeken waar verzoeker en zijn vader zich bevonden”. Aldus weerlegt verzoeker niet dat, zelfs al zou geloof worden gehecht aan het profiel van zijn vader, het loutere gegeven dat een familielid van hem actief is geweest bij de lokale politie onvoldoende is om een gegronde vrees of een reëel risico aannemelijk te maken.

Ten slotte motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog als volgt over de documenten die door verzoeker werden neergelegd tijdens de administratieve procedure (adm. doss., stuk 6, map met ‘documenten’):

“De kopieën van de documenten van het werk van uw vader werden hierboven al naar vorm en inhoud besproken. Over de dreigbrief van de taliban dient opgemerkt te worden dat zo’n document enkel als bewijs kan worden aanvaard voor zover het wordt gedragen door plausibele en geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier, zoals hierboven werd vastgesteld, niet het geval is. De taskara van uw vader zegt hooguit iets van uw nationaliteit en identiteit, maar deze staat op zich niet ter discussie. Verder liet u

tijdens het persoonlijk onderhoud een arbeidsovereenkomst zien van uw werk in België. Dit document houdt geen verband met de door u aangehaalde asielmotieven en wijzig evenmin iets aan een bovenstaande vaststellingen."

De Raad voegt hier nog aan toe dat verzoeker over de door hem voorgelegde dreigbrief verklaringen heeft afgelegd die tegenstrijdig zijn met de inhoud van het document. Verzoeker verklaarde immers dat er in deze brief zou staan dat zijn vader zich bij de taliban zou moeten voegen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 11), terwijl er louter in de brief zou staan dat zijn vader zich dient te presenteren bij de taliban (*ibid.*, p. 14). Bovendien betreft het slechts een fotokopie en kan er aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën slechts een zeer beperkte bewijswaarde worden verleend (cf. RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Gelet op deze vaststellingen en mede gelet op de informatie toegevoegd aan het administratief dossier waaruit onmiskenbaar blijkt dat veel valse en vervalste Afghaanse documenten door de hoge graad aan corruptie in het land van herkomst tegen betaling te verkrijgen zijn (adm. doss., stuk 6, map met 'landeninformatie', COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 14 januari 2021 (*update*)), kan er geen bewijswaarde worden gehecht aan de dreigbrief.

Wat betreft de *taskara* van verzoekers (beweerde) vader, herhaalt de Raad dat verzoeker geen enkel identiteitsdocument van zichzelf voorlegt en tevens naliel andere documenten bij te brengen waaruit een familieband met deze persoon zou kunnen blijken. Dat de *taskara* van verzoekers vader zou zijn, kan dan ook niet worden vastgesteld.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift tevens op zijn kwetsbaar profiel. Hij benadrukt dat hij zijn hele leven in een klein dorp heeft geleefd en dat dit een invloed op hem heeft, dat hij niet naar school ging, dat hij jong was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan (ongeveer 23 jaar oud toen hij vertrok) en dat zijn familie nog steeds in hetzelfde dorp woont en hij zich zorgen maakt over hen. Volgens hem is er zowel bij de gestelde vragen als bij de beoordeling van zijn verklaringen geen rekening gehouden met dit profiel. Hij stelt dat hij de vragen van de *protection officer* zo goed als hij kon beantwoordde, ondanks het feit dat ze soms veel te uitgebreid waren voor zijn profiel. Volgens hem kan in het licht van dit profiel, niet hetzelfde spontane, gestructureerde en gedetailleerde relaas worden verwacht als dat van iemand die beter opgeleid en serener is. Hij stelt dat de beoordeling van zijn geloofwaardigheid dus minder zwaar had moeten worden "*aangerekend*" en acht de beoordeling van de adjunct-commissaris te streng. Hij stelt dat hij het "*precieze verhaal heeft doorgegeven*". Hij kan met dit betoog evenwel niet overtuigen. Verzoeker laat vooreerst na te concretiseren welke invloed het gegeven dat hij zijn hele leven in een klein dorp zou hebben geleefd precies op hem heeft. Eveneens laat hij na te concretiseren waarom hij zich zorgen maakt over zijn familieleden en wat voor impact dit zou hebben op zijn mogelijkheden om gedetailleerde, geloofwaardige en doorleefde verklaringen af te leggen. Omwille van zijn bedrieglijke en wisselende verklaringen over zijn leeftijd, geboorteplaats en moment van vertrek uit Afghanistan biedt verzoeker verder geen duidelijk zicht op de periode dat hij werkelijk in Afghanistan heeft verbleven, het moment waarop hij Afghanistan verliet en zijn leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan. Het is bijgevolg niet duidelijk hoe oud verzoeker juist was op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan. De Raad benadrukt hoe dan ook dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Van een persoon die beweert te vrezen voor zijn vrijheid en leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag dan ook worden verwacht dat hij coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt, en dat hij de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de beschermingsaanvraag. Ook van een jeugdig persoon die beweert zijn hele leven in een klein dorp te hebben geleefd en geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij coherente, duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over zijn persoonlijke leefwereld en wat hij stelt zelf te hebben meegemaakt, wat *in casu* niet het geval is. De Raad wijst er nog op dat een gebrek aan scholing de verstandelijke vermogens niet aantast en dat verzoeker hoe dan ook niet aantoon dat hij niet over de verstandelijke vermogens zou beschikken om vragen te beantwoorden over wat hij stelt te hebben meegemaakt. Uit de lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt verder dat de *protection officer* eenvoudige en duidelijke vragen stelde die waren aangepast aan het profiel van verzoeker en dat deze vragen werden geherformuleerd indien verzoeker ze niet meteen begreep of er niet meteen op antwoordde (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, bijvoorbeeld p. 6, 10, 12 en 21-22). Dat verzoeker zulke tegenstrijdige, weinig coherente en bedrieglijke verklaringen aflegde over essentiële elementen van zijn vluchtrelaas en zo weinig informatie kon verschaffen over de ervaringen van zijn vader bij de politie en de documenten

die betrekking hebben op het werk van zijn vader, kan niet louter worden vergoelijkt door zijn beweerde afkomst uit een klein dorp, zijn gebrek aan scholing, zijn beweerde jeugdige leeftijd op het moment van zijn vertrek uit Afghanistan en het gegeven dat hij zich zorgen zou maken over zijn familieleden. Dat de adjunct-commissaris een veel te strenge en subjectieve beoordeling heeft gemaakt, door strenge eisen te stellen zonder rekening te houden met verzoekers bijzonder kwetsbare profiel, kan niet worden aangenomen. Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

Door nog in het algemeen aan te voeren dat (i) de grieven van het CGVS niet draagkrachtig zijn, dat (ii) hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn verzoek om internationale bescherming aannemelijk te maken en dat (iii) hij ook een coherent relaas heeft afgelegd, zonder tegenstrijdigheden over de essentiële elementen, brengt verzoeker geen concrete en naar behoren gestaafde elementen of argumenten aan die een ander licht kunnen werpen op de hoger weergegeven pertinente motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, deugdelijk en draagkrachtig zijn en door verzoeker niet worden weerlegd of ontkracht, zodat zij onverminderd overeind blijven. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker, zoals blijkt uit het bovenstaande, wel degelijk tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd over de essentiële elementen van zijn vluchtrelaas.

De algemene informatie over de situatie in Afghanistan waaraan verzoeker in de inventaris der bronnen bij het verzoekschrift refereert (stukkenbundel verzoeker, stukken 1-74), heeft geen betrekking op zijn persoon, noch op de persoonlijke feiten die hij aanvoert en kan dan ook niet volstaan om de door hem voorgehouden problemen in Afghanistan aan te tonen.

De arbeidsovereenkomst voor onbepaalde duur die verzoeker ter terechtzitting neerlegt heeft betrekking op zijn integratie en (beweerde) verwestering in België en staakt de door hem voorgehouden problemen met de taliban in Afghanistan evenmin.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, alsook verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingdossier, acht de Raad de voorgaande bevindingen ruim voldoende om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse lokale politie.

Verder wijst verzoeker er in zijn verzoekschrift op dat hij vreest als verwesterd te kunnen worden beschouwd omdat hij Afghanistan ongeveer twee jaar heeft verlaten.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het '*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in

maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of

een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn of als verwesterd worden beschouwd. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat dit in zijn geval wel zo is.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA, waaraan in de bestreden beslissing wordt gerefereerd en waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Vooreerst benadrukt de Raad dat, niettegenstaande de verplichting van een verzoeker om internationale bescherming om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen die nodig zijn om te beslissen over het verzoek om internationale bescherming, verzoeker in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, omwille van zijn bedrieglijke en wisselende verklaringen over zijn leeftijd, geboorteplaats en moment van vertrek uit Afghanistan, geen duidelijk zicht biedt op de periode dat hij in Afghanistan heeft verbleven, het moment waarop hij Afghanistan verliet en zijn leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan. Verzoeker slaagt er niet in om hierover in zijn verzoekschrift meer duidelijkheid te bieden en de vaststellingen in de bestreden beslissing over zijn bedrieglijke en wisselende verklaringen over zijn leeftijd, geboorteplaats en moment van vertrek te weerleggen. Hierdoor maakt hij het zelf voor de instanties belast met het onderzoek naar zijn verzoek om internationale bescherming moeilijk, zo niet onmogelijk, om een correct zicht te krijgen op de periode dat hij in Afghanistan heeft verbleven, het moment waarop hij Afghanistan verliet en zijn leeftijd bij zijn vertrek uit Afghanistan.

Hoe dan ook verklaarde verzoeker dat hij nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8-9) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Verzoeker laat bovendien na om *in concreto* aan te tonen dat zijn verblijf in België hem dermate heeft verwesterd dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Te dezen hekelt verzoeker in zijn verzoekschrift dat zijn verwestering niet werd onderzocht tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Hij betoogt dat de *protection officer* er geen verdere vragen over heeft gesteld, ondanks de verklaringen die hij heeft afgelegd. De Raad stelt wat dit betreft vast dat verzoeker zijn situatie als terugkeerder vanuit de westerse wereld in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment ter sprake heeft gebracht als reden waarom hij niet naar zijn land van herkomst zou kunnen terugkeren, hoewel hij daartoe nochtans verschillende kansen had gekregen. De Raad wijst erop dat verzoeker zelf verantwoordelijk blijft voor de verklaringen die hij aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS toekomt om het gehoor te sturen. Bovendien heeft verzoeker in het kader van de onderhavige procedure voor de Raad, die over volheid van rechtsmacht beschikt, ook de mogelijkheid om in zijn verzoekschrift bijkomende verklaringen af te leggen en/of via een aanvullende nota, ten laatste ter terechtzitting, nieuwe elementen voor te leggen inzake deze vrees. Verzoeker heeft van deze mogelijkheid gebruik gemaakt door in zijn verzoekschrift in te gaan op zijn vermeende nood aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering.

Uit de loutere omstandigheid dat verzoeker inmiddels twee jaar in België verblijft, kan vooreerst niet worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Tijdens de administratieve procedure (adm. doss., stuk 6, map met 'documenten', arbeidsovereenkomst) en ter terechtzitting heeft verzoeker arbeidsovereenkomsten voor onbepaalde duur neergelegd. Deze overeenkomsten tonen echter niet aan dat verzoeker dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, dan wel dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd. De arbeidsovereenkomsten geven immers enkel aan dat verzoeker de verbintenis is aangegaan om in België te werken, maar tonen geenszins een daadwerkelijke verwestering aan, *i.e.* een internaliseren van westerse waarden en normen, noch kunnen deze gegevens op afdoende wijze een toegeschreven verwestering aannemelijk maken.

Door verder louter te poneren dat hij zich niet op de traditionele Afghaanse wijze kleedt, dat hij geen baard heeft, dat hij zijn haar op een moderne manier draagt, dat hij een westerse stijl heeft, dat hij alle religies in België respecteert, dat hij samenleeft met mensen van verschillende nationaliteiten en geslacht, dat hij perfect of volledig geïntegreerd is, dat hij zich vertrouwd heeft gemaakt met de westerse cultuur en *mores*, dat zijn gedrag en waarden aanzienlijk veranderd zijn en dat hij niet meer voldoende vertrouwd is met de plaatselijke gebruiken en normen, zonder hiervan enig (begin van) bewijs bij te brengen, toont verzoeker niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden, noch als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Verzoeker voert voorts aan dat hij een *Facebook*-profiel op zijn eigen naam heeft en dat hij zou kunnen worden beschouwd als een 'ongelovige' omwille van de informatie in dat profiel, doch hij laat na te concretiseren om wat voor informatie het gaat. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoon – en dat uit de landeninformatie niet blijkt – dat het gebruikmaken van sociale media en het hebben van een profiel op sociale media zonder meer een risico op vervolging met zich meebrengt. Hoewel internationale media berichten dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media, betroffen deze echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Verzoeker brengt geen stukken bij waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de informatie in zijn profiel kritische berichten ten aanzien van de taliban zouden betreffen. Verder toont hij niet aan dat hij door het loutere feit dat hij gebruik maakt van sociale media en sociale media *accounts* heeft, dreigt gevisieerd te worden. Hoe dan ook toont verzoeker niet aan dat het voor hem onoverkomelijk zou zijn om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media uit te wissen of de volledige *accounts* te verwijderen.

Voorts maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou

zijn. Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat de taliban erg goed op de hoogte zullen zijn van verzoekers afwezigheid en terugkeer.

De loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met criminaliteit bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich evenmin om in verzoekers hoofde een gegronde vrees voor vervolging aan te tonen (cf. RvS 26 februari 2021, nr. 14.235 (c)). Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Verzoeker gaf gedurende zijn persoonlijk onderhoud weliswaar aan dat iedereen in het dorp in Afghanistan zou weten dat hij naar Europa is gekomen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 21), doch uit niets blijkt dat zijn familie problemen zou kennen of hebben gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Verzoekers beweerde herkomst uit een ruraal en "*bijzonder*" conservatief dorp in de provincie Kunar, is niet van aard om de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht te plaatsen. De Raad herhaalt dat niet kan blijken dat verzoeker zich niet langer zou kunnen aanpassen aan de bestaande regels. De omstandigheid dat hij afkomstig zou zijn uit een ruraal en "*bijzonder*" conservatief dorp in de provincie Kunar, een provincie waar onder meer verschillende Afgaanse groeperingen aanwezig zijn, is, bij gebrek aan voldoende bijkomende risicobepalende omstandigheden, op zich niet genoeg om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift citeert uit algemene landeninformatie over het regime van de taliban, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afgaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk. Uit het voorgaande blijkt evenwel dat verzoeker niet concreet aantoont dat hij in de actuele stand van zaken in geval van terugkeer naar zijn provincie Kunar, als verwesterd zal worden gepercipieerd, noch dat hij niet in staat zal zijn om zich aan te passen aan de aldaar heersende waarden en normen. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, werpt verzoeker hier geen ander licht op.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar verschillende arresten van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van deze arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban die hem zouden willen doden omwille van de werkzaamheden van zijn vader bij de Afghaanse lokale politie niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM) en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een

situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

In zoverre verzoeker erop wijst dat de humanitaire crisis nog wordt verergerd door de gedragingen van de nieuwe *de facto* regering en dat het een direct gevolg is van de internationale sancties die werden genomen wegens de "*niet-democratische aarde van de Taliban regime*", wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker. Voorts is de Raad van oordeel dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift nog verwijst naar het arrest nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, kan worden herhaald dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door verwerende partij bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en de voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers" en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA, "Country Guidance Afghanistan", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "COI Query Afghanistan", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 oktober 2023 en 11 oktober 2023 neergelegde aanvullende nota's). De door hem bijgebrachte informatie is immers dezelfde of ligt in dezelfde lijn als deze landeninformatie.

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift kritiek op de gehanteerde landeninformatie. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Het betoog van verzoeker doet hierover niet anders denken.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker nog verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad erop dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien

op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een kennelijke beoordelingsfout aangetoond.

2.3.9. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig december tweeduizend drieëntwintig door:

D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN